

Галина Британ

СВІТАЄ

Поезії

Київ

Видавництво Ліра-К

2022

УДК 821.161

Б87

Британ Г.Я.

Б87 Галина Британ. Світає. Поезії. –

Київ: Видавництво Ліра-К, 2022. – 400 с.

ISBN 978-617-520-389-7

Четверта збірка поетичної творчості Галини Британ має на меті, як і попередні, огорнути поетичним словом серця людей, зігріти їх... Торкнувшись людської душі, відкрити світло в ній, — її істинне сяйво...

Для широкого кола читачів.

УДК 821.161

Б87

ISBN 978-617-520-389-7

© Британ Г.Я., 2022

© Гринчук І., дизайн,

обкладинки, 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

Слово автора

Дорогі мої, ворог прийшов у наш дім... Жорстоко, підло, лукаво вдарив у серце кожного з нас. Лихо, яке він приніс, неможливо описати словами, це біль всієї України... Та ми не скорились, повстали проти супостата! Ми — сила, ми — народ, ми — нація нескорених!

І кожен із нас взяв у руки свою зброю, благословенну Небесним Отцем, для захисту своєї домівки. Тому і я підіймаю свій меч. А меч мій — слово, народжене глибоко в душі, омите сльозами, гартоване тернистими життєвими дорогами, наповнене любов'ю до Бога і людей... Хай стоїть на сторожі моєї України, хай підіймає тих, хто спіткнувся, обіймає тих, хто потребує тепла, надихає тих, хто загубився, зміцнює тих, хто стомився, наповнює тих, чия душа опустіла, збадьорює тих, чиє серце оповите сумом... Хай проростає в кожній душі чистим паростком любові, якій під силу здолати темряву, і тьма паде, розвіються тіні, бо благословенна наша земля і кожен, хто стоїть нині на її сторожі!

І вийде сонце, гаряче, вічне, українське сонце... Прислухайся, чуєш? — тиша, світає...

Зникають тіні, стихає вітер,
Посеред тиші — щасливі діти,
Маленька пташка у небо лине,
Світає... Чуєш, спів солов'їний...

Страху немає, немає болю,
Лиш мама з татом, лиш я з тобою,
Душа радіє, душа ридає,
Це перемога — уже світає...

Ми не забудем... У серці шрами...
Ми відбудуєм... Господь із нами...
Тікають тіні, пільма зникає,
Світає, рідні мої, світає...

Галина Британ

Розділ І

Лірична поезія

Прийде час

Зранку плакало небо холодним дощем,
Грався цвітом весняним пронизливий вітер,
У руках із бляшанкою, вкритий плащем,
Він сидів, наодинці зі світом.

У очах стільки світла, — і звідки ж, скажіть? —
Стільки спокою, сонця і волі!
Не женеться за світом усім, не спішить,
Йде за долею тихо поволі,

Перехожі ідуть, поспішають кудись,
Хтось його навіть не помічає,
А у нього в очах неба синього вись
Він ЖИВЕ просто, не проживає.

Він сьогодні подякував Богу за дощ,
За отой, від якого втікаєм,
Від якого у гніві ховаємось ми,
І обурливо сонця чекаєм.

А у нього одежа в дрібних дірочках,
Він у небо вдивляється щиро,
Дощ стікає сорочкою по ниточках,
Омиваючи душу і тіло...

Зупинися на мить під небесним дощем
І послухай, що буде казати,
Обернися до нього відкритим лицем,
Досить просто життя проживати...

Що потрібно тобі для життя, що, скажи?
 Сам не знаєш, — усе тобі треба...
 А чи жив ти, чи знаєш що прагне душа
 Світла, спокою, тиші і неба...

Зупинися на мить... І послухай її.
 Чуєш? Стогне, самотня, забута,
 Наче в клітці пташа, б'ється у тісноті
 У кайдани мамони закута.

Зупинися, на мить... Подивися кругом.
 Він сидить, він щасливий, ти бачиш?
 Бо дарма, що одежа уся в дірочках,
 Серце в нього співає, не плаче.

І душа без кайданів, без болю, без сліз,
 І йому більш нічого не треба.
 Він щасливий, а ти? Ну ж бо, що відповіш?
 Ти спішиш, знаю, справи у тебе...

Прийде час, ти зупинишся... Буде дощити...
 Змиє дощ пелену тих сфальшованих мрій.
 Прийде час... Ти захочеш уже не спішити.
 Прийде час... Він у кожного свій...

Дай руку, доню

Дай руку, доню, дай, моє пташатко,
Щоб не торкнулась скронь твоїх сльоза.
Доросла вже, а у душі — дівчатко,
І ті ж страхи, лиш усмішка не та.

Дай руку, доню, я завжди з тобою,
Поговори зі мною, не мовчи,
Коли нема у серденьку спокою,
То тяжко, доню, тяжко буде йти.

Дай руку, мила, я тебе тримаю,
Бо твоя віра, знай, тебе спасла.
Прощення просиш? Я тебе прощаю,
Бо ти — моя дитина дорога.

Дай руку, доню, хочу йти з тобою,
Що кажеш? Обійняти? Обійму...
Коли впадеш — підтримаю рукою,
Бо дуже, доню, я тебе люблю...

*«Прийдіть до Мене, всі струджені і обтяжені,
і Я заспокою вас; візьміть ярмо Моє на себе і
навчіться від Мене, бо Я лагідний і смиренний
серцем, і знайдете спокій душам вашим; бо ярмо
Моє — благо, і тягар Мій легкий».* Мф. 11, 28–30